

Slotsholmsgade 10-12
DK-1216 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W www.sum.dk

Folketingets Europaudvalg

Dato:
Enhed: INRET
Sagsbeh.: hcf
Sags nr.: 1004300
Dok nr.: 249092

Folketingets Europaudvalg har den 8. juni 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 10 til udenrigsministeren vedrørende KOM (2008) 0414 om forslag til direktiv om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lone Dybkjær (RV).

Spørgsmål nr. 10:

" Vil ministeren, som lovet på Europaudvalgets møde den 4. juni 2010, oversende et notat, der redegør for de konsekvenser for national lovgivning, patientklagesystem og den enkelte patient, hvis forslaget til direktiv om patientrettigheder (KOM (2008) 0414) vedtages i sin nuværende form? "

Svar:

Jeg henviser til vedlagte notat, som redegør for konsekvenserne af direktivforslaget i dets nuværende form.

Herudover vil jeg gerne benytte anledningen til at følge op på min forelæggelse i udvalget den 23. april 2010. Jeg orienterede her om den verserende sag ved EU-domstolen, C-211/08, Kommissionen mod Spanien som uddybet ved min besvarelse den 26. maj 2010 af spørgsmål nr. 62 (Alm. del)

Der er nu faldet dom i sagen, og Kommissionen har ikke fået medhold i, at den spanske lovgivning er i strid med traktatens bestemmelser om tjenesteydernes fri bevægelighed.

Kommissionens påstand var, at spansk lovgivning er i strid med EF-traktatens artikel 49 (nu artikel 56) om fri udveksling af tjenesteydelser, fordi den ikke giver mulighed for at betale en evt. supplerende refusion i tilfælde, hvor en spansk sikret har modtaget uforudset hospitalsbehandling under ophold i et andet EU-land, og hvor udgifterne hertil har været dækket af reglerne i EF-forordning 1408/71 (nu EU-forordning 883/04), dvs. at ydelserne er givet på samme vilkår som til opholdslandets egne borgere.

Domstolen tager udgangspunkt i, at omstændighederne i den forelagte sag, der vedrører behov for "uforudset behandling", adskiller sig fra tidligere domstolssager, der vedrører tilfælde, hvor en borger søgte "planlagt behandling" i udlandet.

Domstolen fastslår, at traktatens bestemmelser om fri bevægelighed ikke sikrer personen en udgiftsneutralitet for alle hospitalsydelser, som denne uforudset har modtaget i opholdsmedlemsstaten. Begrundelsen er, at medlemsstaterne har kompetence til selv at udforme deres sociale sikringsordninger, og at

formålet med EF-forordning 1408/71 er at samordne de nationale bestemmelser, men ikke at harmonisere dem. Forordningens formål er at sikre, at man kan modtage en nødvendig behandling i opholdslandet, så man ikke skal være nødt til at rejse hjem før planlagt.

Domstolen fastslår videre, at i tilfælde hvor en sikret søger planlagt behandling i udlandet, vil den sikrede som hovedregel kunne få en vurdering af omkostningerne ved at søge den planlagte behandling i udlandet og dermed sammenligne vilkårene ved modtagelse af behandlingen i forsikringslandet, hvilket kan være af betydning for den sikredes valg af behandlingssted.

Hvor der som i den konkrete sag er tale om et uforudset behandlingsbehov, vil patienten ikke have nogen anden mulighed end at modtage hospitalsbehandling i opholdslandet. Der er med andre ord ikke tale om en situation, hvor en restriktiv lovgivning hindrer den sikrede i at søge behandling ved et hospital i udlandet.

Jeg er tilfreds med sagens udfald, fordi den er i overensstemmelse med den gældende fortolkning og anvendelse af reglerne i EF-forordning 883/04, som sikrer, at borgerne har ret til dækning af udgifter til en nødvendig behandling på samme vilkår som opholdslandets sikrede.

Dommen vil dermed kunne bidrage til at understøtte den efter min opfattelse nødvendige sondring mellem de situationer, hvor en borger f.eks. under en ferie eller en studierejse får (akut) behov for behandling i et andet EU-land og som reguleres efter forordningen, og de tilfælde hvor en borger rejser til et andet EU-land med det formål at opsøge behandling. Sidstnævnte tilfælde reguleres også efter Traktatens regler om fri udveksling af tjenesteydelser og herunder det kommende direktiv om grænseoverskridende sundhedsydelser. Patienterne vil således – i de tilfælde hvor kriterierne for at modtage planlagt behandling efter forordningen er opfyldt, dvs. hvor behandlingen ikke kan ydes rettidigt i hjemlandet – kunne vælge mellem de to regelsæt.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder / Hanne Findsen